

ביצה יד: (משנה שלישית) עד טז. (שורה 12)

ביאורים

"חציו לה' וחציו לכם": "אע"פ שאכילה ושתייה במועדות בכלל מצות עשה. לא יהיה אוכל ושותה כל היום כולו. אלא כך היא הדת, בבקר משכימין כל העם לבתי כנסיות ולבתי מדרשות ומתפללין וקורין בתורה בענין היום וחוזרין לבתיהם ואוכלין, והולכין לבתי מדרשות קורין ושונין עד חצי היום, ואחר חצות היום מתפללין תפלת המנחה וחוזרין לבתיהן לאכול ולשתות שאר היום עד הלילה. כשאדם אוכל ושותה ושם ברגל לא ימשך ביין ובשחוק וקלות ראש ויאמר שכל מי שיוסיף בזה ירבה במצות שמחה. שהשכרות והשחוק הרבה וקלות הראש אינה שמחה אלא הוללות וסכלות ולא נצטוינו על ההוללות והסכלות אלא על השמחה שיש בה עבודת יוצר הכל שנאמר תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל. הא למדת שהעבודה בשמחה. ואי אפשר לעבוד את השם לא מתוך שחוק ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך שכרות". (רמב"ם יו"ט פ"ו)

משנה

דברים שמותר לשלוח לחבר ביו"ט:
בגדים (בין תפורים ובין שאינם תפורים)
בגדים עם כלאים.
ובתנאי שהם לצורך המועד.

דברים שאסור לשלוח לחבר ביו"ט:
סנדל המסומר.
מנעל שאינו תפור.
ר' יהודה: מנעל לבן.

זה הכלל:

כל דבר שמתוקן כל צרכו - מותר לשלוח ביו"ט. (-ע"פ ביאור הגמרא)

לרבות תפילין שמותר לשלוח ביו"ט.

בגדים תפורים: ראויים למבוש.
בגדים שאינם תפורים: ראויים לשמש ככיסוי.
בגדי כלאים: מדובר בבגדים קשים המותרים בישיבה.

סנדל המסומר - אסור ללבושו בשבת ויו"ט (בגלל אסון שנגרם בגללו) ולכן אסור לשולחו (ומותר לטלטלו ואינו מוקצה כי הוא כלי)
מנעל שאינו תפור: אפילו אם מחובר ביתדות של עץ.

בגד כלאיים:

1. ישיבה עליו
בגד רך: אסורה מדרבנן (שמה תכרך נימא על בשרו)
בגד קשה: מותרת.

2. שימוש כוילון
אסור (כי השמש מתעטף בשוליו כדי להתחמם)

3. כשמים בו זרעים:
רבא: אסור. (כי מחמם)
ר"א: מותר. (אין דרך חימום בכך)

1. מהתורה מותרת (לא יעלה עליך)
2. מדרבנן אסורה - אפילו אם יש הפסק של בגדים אחרים

ואם שמים בו מטבעות
מותר לפי כולם (כיוון שלא ניתן להתחמם ממנו)

ובכל מקרה יניח ידו על התפילין כדי שלא יראו אותו.

בא בדרך (או בבית המדרש) כשתפילין על ראשו ונכנסה שבת

כשיש רק חשש מכלבים:
רשאי להוליך את התפילין (אפילו בידו) עד הבית הראשון.

כשיש רק חשש מגנבים:
רשאי להוליכם עד שיגיע לביתו (ובתנאי שהיו על ראשו).

סיבת ההיתר: העברה כלאחר יד והותרה משום בזיון התפילין.

משנה

י"ט שלפני שבת:

אסור לבשל מיו"ט לשבת - אלא אם כן עשה עירוב תבשילין בישראל י"ט ונשאר: הנותר ייאכל בשבת.

הכמות הנדרשת לעירובי תבשילין:

ב"ש: 2 תבשילין. (דג וביצה נחשבים ל2 תבשילין)
ב"ה: 1 תבשיל.

נאכל/אבד העירוב:

אסור לבשל מיו"ט לשבת, אא"כ נשאר ממנו כל שהוא.

המקור (שעליו הסמיכו) עירובי תבשילין:

שמואל: "זכור את יום השבת *פקדוה*" - יש להניח עירובי תבשילין כדי לזכור את השבת.

ר' אלעזר (תנא): "את *אכר תאפו אפו ואת אכר תאפו* - אופין ומבשלין רק על האפוי והמבושל מערב י"ט.

הסיבה (שבגללה תיקנו) עירובי תבשילין:

רב אשי: כדי שיידע שאסור לבשל מיו"ט ליום חול.

רבא: כדי שיכין מראש אוכל יפה גם לשבת.

ולא התירו לערב ביו"ט (לפני הסעודה) מחשש שישכח.

עונג יום טובהוצאות י"ט

כל מזונותיו של אדם בשנה הקרובה נקצבים לו בר"ה, חוץ מהוצאות שבתות וימים טובים והוצאות בניו לתלמוד תורה שיוקצב לו בהתאם להוצאותיו.

חלוקת היום

ר' אליעזר: יקדיש את כל יומו או למאכל ומשתה או ללימוד תורה.

ר' יהושע: יקדיש חצי מיומו למאכל ומשתה וחצי מיומו ללימוד תורה.

טעם המחלוקת

כיצד ליישב את הסתירה בין הפסוקים:

"*אצרת לה' א-להיך*,"
"*אצרת תהיה לבט*."